

STANISŁAWOWSKI

Nr. 178.

Biblioteka Jagiellońska

Kraków

1 egz.

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr 1.

T R E Ś Ć:

DZIAŁ URZĘDOWY.

	Str.
Poz. 1. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 listopada 1938 r. w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrywaniu ludności w wodę oraz o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w m. Kałuszu	1
Poz. 2. Rozporządzenie Wojewody Stanisławowskiego z dnia 31 grudnia 1938 r. w sprawie ustalenia na rok 1939 stawek wynagrodzenia za dostarczone środki przewozowe na rzecz wojska w czasie pokoju	20
Poz. 3. Rozporządzenie Wojewody Stanisławowskiego z dnia 14 stycznia 1939 r. o utworzeniu gromady „Wola Kaniowska“	22
Poz. 4. Obwieszczenie Wojewody Stanisławowskiego z dnia 12 stycznia 1939 r. o sprostowaniu błędów w rozporządzeniu Wojewody Stanisławowskiego z dnia 5 września 1934 r. o podziale obszaru gmin wiejskich w powiecie żydaczowskim na gromady	23
Poz. 5. Komunikat o unieważnieniu dekretu mierniczego przysięgłego	23
Poz. 6. Komunikat Lwowskiej Izby Rolniczej we Lwowie z dnia 1 grudnia 1938 r. o uznaniu chlewni zarodowych	23
Poz. 7. Komunikaty pocztowe	24

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

DZIAŁ URZĘDOWY:

Poz. 1.

ZARZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 4 listopada 1938 r.

w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrywaniu ludności w wodę oraz o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w m. Kałuszu.

Na podstawie art. 408 pkt. 12 i 14, art. 410 pkt. 9 i 12 i art. 415 pkt. c rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego

1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) oraz ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405) na wniosek Urzędu Wojewódzkiego Stanisławowskiego z dnia 23 marca 1937 r. Nr SF. 22/60/37, oparty na uchwale Rady Powiatowej w Kałuszu z dnia 16 października 1935 r., zarządzam, co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

A. Urządzenia wodociągowe.

Obowiązek połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 1.

Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonymi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże lub przeznaczonymi na przetwórnictwo produktów spożywczych, po otwarciu wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski nie krótszym jednak niż 1 rok od daty otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1-ym, na nieruchomościach położonych przy ulicy lub placu, na którym znajduje się wodociąg miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanej, powiększonej lub przebudowanej.

§ 2.

Nieruchomości prywatne, niezabudowane budynkami, określonymi w § 1 w chwili otwarcia miejskiego wodociągu na odnośnej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Przepisy § 1 jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie wprowadzają przymusu pobierania wody dla celów technicznych i przemysłowych, jak również nie mają zastosowania do nieruchomości, zaopatrzonych z własnych urządzeń w wodę, zdatną do picia, — o ile właściciel nieruchomości udowodni, że urządzenia te stale i pewnie dostarczają wodę zdatną do picia.

§ 3.

O czasie otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 4.

W razie niezastosowania się właściciela nieruchomości do przepisów § 1 i 2, ust. 1 Za-

rząd Miejski ma prawo połączyć tę nieruchomość z wodociągiem miejskim i urządzić na niej jeden lub w razie potrzeby kilka punktów odbiorczych wody (źródeł) na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem gminnym.

§ 5.

Połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim na przestrzeni od zaworu głównego za wodomierzem lub miejscem przeznaczonym na jego umieszczenie, do rurociągu ulicznego wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości określonej przez Zarząd Miejski. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

Połączenia te na przestrzeni od zaworu głównego do rurociągu ulicznego stanowią własność gminy i będą na jej koszt utrzymywane.

Zwolnienie od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 6.

W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może wyjątkowo zwolnić właściciela od obowiązku, określonego w § 1 i 2. Z ustaniem powodu zwolnienia od tego obowiązku, zwolnienie traci swą ważność.

Koloniom robotniczym i właścicielom domów skromnie wyposażonych, domów o małych mieszkaniach oraz domów o charakterze wiejskim lub prowizorycznym Zarząd Miejski może zezwolić do czasu zmiany charakteru zabudowania na urządzenie ich kosztem w obrębie nieruchomości źródeł wodociągowych, zasilanych z wodociągu miejskiego zamiast zwykłych domowych urządzeń wodociągowych.

Specjalne urządzenia do podnoszenia wody w domach wysokich.

§ 7.

W przypadkach, gdy ciśnienie wodociągu miejskiego jest nie wystarczające dla podawania wody na najwyższe piętra wysokich lub wysoko położonych budynków, właściciel nieruchomości jest obowiązany zastosować odpowiednie urządzenia, zabezpieczające potrzebne ciśnienie wodociągowe.

Wykonywanie robót przy budowie wodociągu domowego.

§ 8.

Domowe urządzenia wodociągowe powinny być wykonane przez osoby, posiadające odpowiednie uprawnienia stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowym z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) wraz z późniejszymi zmianami.

Otwarcie dopływu wody do wodociągów domowych.

§ 9.

Otwarcie dopływu wody z wodociągu miejskiego po wykonaniu domowych urządzeń wodociągowych może nastąpić dopiero po sprawdzeniu przez Zarząd Miejski należytego wykonania wodociągu domowego, przeprowadzeniu próby na ciśnienie do wysokości 8 atmosfer i udzieleniu pozwolenia na użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia wodociągowe.

§ 10.

Urządzenia wodociągowe, wykonane na nieruchomościach przed wejściem w życie niniejszych przepisów, mogą być przyłączone do miejskiego wodociągu, o ile zadawalniająco wytrzymują próbę ciśnienia na 8 atmosfer i o ile przez Zarząd Miejski stwierdzonym zostanie, że nie wykazują zbyt znacznych odchyień technicznych od niniejszych przepisów.

Zarząd Miejski może zarządzić zasypanie istniejących studzien, o ile zostanie ustalone, że studnie mogą szkodliwie oddziaływać na zdrowie ludzkie.

Utrzymywanie domowej instalacji wodociągowej.

§ 11.

Właściciel nieruchomości obowiązany jest utrzymywać instalację wodociągową w pełnym porządku i odpowiada za każde zewnętrzne uszkodzenie wodomierza i przewodów łączących oraz za ich uszkodzenie z powodu zamarznięcia. Wszelkie uszkodzenia instalacji właściciel powinien niezwłocznie naprawić, a o każdym zauważonym uszkodzeniu wodomierza niezwłocznie zawiadomić Zarząd Miejski. Wykonywanie wszelkich robót na połączeniu z wodociągiem miejskim od wentyla spustowego z wodomierzem łącznie należy do Zarządu Miejskiego.

Wstrzymanie dopływu wody do nieruchomości.

§ 12.

Zarząd Miejski poza przypadkami, przewidzianymi w obowiązujących przepisach może zarządzić wstrzymanie dopływu wody do wodociągów domowych w następujących przypadkach:

1. w razie stwierdzenia w instalacji domowej braków, grożących niebezpieczeństwem,
2. w razie stwierdzenia, iż woda w wodociągu jest zanieczyszczona w sposób dla zdrowia szkodliwy,
3. w razie pożaru i potrzeby zwiększenia dopływu do hydrantów pożarnych,
4. jeżeli odbiorca, pobierający wodę dla celów przemysłowych zalega z opłatami za wodę i kanały.

Wstrzymanie dopływu wody trwać będzie tak długo, dopóki powyżej wskazane powody nie ustaną.

W razie nieusunięcia przez właściciela nieruchomości braków w instalacji, określonych wyżej w pkt. 1 w terminie wyznaczonym przez Zarząd Miejski, ten ostatni może je usunąć na koszt właściciela.

Przerwy w dostarczaniu wody.

§ 13.

Przerwy w dostarczaniu wody, wywołane przez siłę wyższą, jakoteż skutek robót, wykonywanych przez Zarząd Miejski w celach rozszerzenia lub naprawy miejskiego wodociągu albo spowodowane przyczynami, wskazanymi w § 12, nie mogą być podstawą do żądania odszkodowania przez właścicieli nieruchomości.

O zamierzonej przerwie zainteresowani powinni być możliwie na czas zawiadomieni.

Kontrola domowych urządzeń wodociągowych.

§ 14.

W celu kontroli domowych urządzeń wodociągowych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo, również od godziny 18 do godziny 8.

Opłaty za korzystanie z wody.

§ 15.

Za korzystanie z wody z wodociągu miejskiego lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z wodociągiem gminnym albo powinny być po-

łączone z tym wodociągiem w myśl § 1 i § 2, tudzież za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociagowych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za wodę zużytą dla celów domowych pobiera Zarząd Miejski według swego uznania ryczałtowo lub w g miesięcznych wskazań wodomierzy.

Opłaty ryczałtowe nie mogą być pobierane dłużej niż 3 lata od daty połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

Raz wprowadzone pobieranie opłat za wodę według wskazań wodomierza nie może być zastąpione pobieraniem opłat ryczałtowych.

Celem kontroli pobierania wody przysługuje Zarządowi Miejskiemu prawo wstawienia wodomierza do każdego połączenia domowego.

Zwolnienie właściciela nieruchomości od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim (§ 6) nie zwalnia go od obowiązku uiszczenia ryczałtowych opłat wodociagowych, przewidzianych w § 94.

§ 16.

Opłaty za wodę, używaną dla celów przemysłowych będą pobierane w/g specjalnych stawek, przewidzianych w taryfie.

§ 17.

Opłaty za wodę i za korzystanie z wodomierza uiszcza właściciel nieruchomości co miesiąc.

O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze, Zarząd Miejski może pobierać opłatę za wodę bezpośrednio od odpowiednich lokatorów.

Odpowiedzialność za zniszczenie lub uszkodzenie wodomierza wynikłe z winy użytkownicy ponoszą właściciel nieruchomości (ust. 1) lub lokator (ust. 2).

Pracownicy miejscy odczytują wskazania wodomierza w obecności osób odpowiedzialnych za jego uszkodzenie (ust. 3) lub ich pełnomocników albo członków rodziny.

Gdyby z winy właściciela nieruchomości z powodu braku dostępu do wodomierza dwa razy z rzędu nie można było dokonać odczytu, kosztu trzeciego odczytu i następnych ponosi właściciel nieruchomości.

Plomby przy wodomierzach mogą być zdejmowane tylko przez pracowników Zarządu Miejskiego.

§ 18.

Za prawo korzystania ze wspólnych źródeł i studzien (§ 6) właściciele nieruchomości, na których żądanie i koszt źródła te i studnie zostały zbudowane, uiszczają opłatę według taryfy (§ 94).

§ 19.

Od lokali niezajętych nie pobiera się opłat ryczałtowych z wyjątkiem opłaty za wynajem wodomierza, do pokrycia której obowiązany jest właściciel nieruchomości.

§ 20.

Czasowe nieużywanie wody na nieruchomości nie zwalnia jej właściciela od stałej miesięcznej opłaty za wynajem wodomierza ogólnego.

§ 21.

W razie wątpliwości co do prawidłowego działania wodomierza może właściciel nieruchomości zażądać sprawdzenia wodomierza, wpłacając do Kasy Zarządu Miejskiego na koszt badania kwotę, ustaloną w taryfie.

Koszt tego sprawdzenia ponosi właściciel nieruchomości, o ile wodomierz wykazuje błędy w granicach ustalonych przez Główny Urząd Miar. W razie przekroczenia tych granic, koszt sprawdzenia ponosi Zarząd Miejski, przy czym w tym wypadku w następnym okresie obrotowym potrąca z rachunku sumę, wpłaconą na koszt sprawdzenia wodomierza oraz potrąca lub dolicza koszt wody, błędnie wykazanej bądź niewykazanej przez wodomierz w ostatnim okresie obrotowym.

§ 22.

Jeżeli przy pobieraniu opłat za wodę według wskazań wodomierza okazało się, że wodomierz działa wadliwie i zachodzi obawa, że nie wskazał w danym miesiącu ilości rzeczywiście pobranej wody, to ilość ta powinna być obliczona na podstawie przeciętnej, otrzymanej według wskazań wodomierza za 2 miesiące, poprzedzające zepsucie się wodomierza i następny po wstawieniu nowego wodomierza.

§ 23.

Opłaty wodociagowe powinny być uregulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

Opłaty należne za czynności Zarządu Miejskiego połączone z udzieleniem pozwolenia, uiszcza się przed dokonaniem tych czynności.

Opłaty nieuiszczone w terminie będą ściągane według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

B. Urządzenia kanalizacyjne.

Obowiązek połączenia nieruchomości z kanalizacją gminną.

§ 24.

Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonymi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże lub przeznaczonymi na przetwórnictwo produktów spożywczych po otwarciu kanału miejskiego na danej ulicy lub placu powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem ulicznym miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski nie krótszym jednak od 1 roku od daty otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1. na nieruchomościach położonych przy ulicy lub placu, na których znajduje się kanał miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być skanalizowane i połączone z kanałem ulicznym przed oddaniem do użytku części i budynków, nadbudowanych powiększonych lub przebudowanych.

§ 25.

Nieruchomości prywatne niezabudowane w chwili otwarcia kanału miejskiego na odnośnej ulicy lub placu, budynkami określonymi w § 24, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Przepisy § 24 jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie mają zastosowania do zakładów przemysłowych i górniczych tudzież do grup budynków, jak np. kolonie robotnicze, gdy te zakłady lub grupy budynków posiadają urządzenia kanalizacyjne działające w sposób uznany przez władze za właściwy.

§ 26.

Zarząd Miejski może zażądać wykonania w wyznaczonym okresie połączenia z kanałem ulicznym ścieków z nieruchomościami niezabudowanymi budynkami, o których mowa w § 24, o ile to będzie uznane za konieczne ze względów zdrowotnych.

Ponadto ze względu na lokalne warunki

na nieruchomościach o kilku frontach Zarząd Miejski może zażądać wybudowania kilku kanałów domowych i połączenia tych kanałów z odnośnymi kanałami ulicznymi.

§ 27.

O czasie otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu, Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości, położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 28.

W razie niewykonania przez właściciela domowych urządzeń kanalizacyjnych w terminach względnie okresach ustalonych po myśli §§ 24, 25 i 26 Zarząd Miejski ma prawo wykonać będące w mowie urządzenia na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałami gminnymi.

§ 29.

Przyłączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości przez wybudowanie przykanalika od granicy nieruchomości do kanału ulicznego.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości określonej przez Zarząd Miejski.

Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

Utrzymanie przykanalika w porządku należy do Zarządu Miejskiego, jeżeli jednak uszkodzenie lub nieprawidłowe jego działanie wywołane zostało na skutek niewłaściwego korzystania z domowych urządzeń kanalizacyjnych lub wadliwego działania tych urządzeń, — kosztą naprawy ponosi właściciel nieruchomości.

Odroczenie terminu wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 30.

W przypadkach, gdyby warunki lokalne uniemożliwiły skanalizowanie nieruchomości lub gdyby koszt tego skanalizowania był zbyt wysoki w stosunku do wartości nieruchomości, usuwanie zaś wód opadowych i ściekowych byłoby należycie zabezpieczone w inny sposób, Zarząd Miejski może odroczyć w drodze wyjątku termin wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych, ustalony na podstawie § 24 względnie przewidziany w § 25.

Z ustaniem obowiązku odroczenia traci ono moc obowiązującą.

Sposób skanalizowania nieruchomości.

§ 31.

W dzielnicach miasta, posiadających kanalizację rozdzielczą, spływające z nieruchomości wody deszczowe powinny być odprowadzane poza jej obręb osobnymi kanałami.

§ 32.

Każda nieruchomość przyłączona do sieci kanalizacyjnej musi być równocześnie połączona z siecią wodociagową miejską, o ile na danej ulicy lub placu istnieje wodociąg miejski. Od tego obowiązku Zarząd Miejski może zwolnić właścicieli poszczególnych nieruchomości w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, szczególnie, gdy chodzi o nieruchomości, posiadające własny racjonalnie urządzony wodociąg domowy, dostarczający w dostatecznej ilości wodę zdatną do picia (§ 2 ust. 2).

§ 33.

Każda nieruchomość powinna być skanalizowana oddzielnie tak, aby całe urządzenie stanowiło odrębną całość.

W razie, gdy nieruchomość ma być podzielona na kilka części, taka oddzielna kanalizacja powinna być zaprowadzona, o ile możliwości, w każdej części nieruchomości.

Wyjątki od postanowień, zawartych w ustępach 1-ym i 2-im, mogą być dopuszczone tylko w razie niezbędnej konieczności tam, gdzie kilka nieruchomości stanowią jedną całość gospodarczą lub gdzie miejscowe warunki nie pozwalają na urządzenie kanalizacji zgodnie z niniejszymi przepisami, przy czym Zarząd Miejski ma prawo żądać w takich razach odpowiednich zastrzeżeń hipotecnych.

Płyny odprowadzane do kanałów gminnych.

§ 34.

Do miejskiej sieci kanalizacyjnej powinny być odprowadzone z oddzielnych nieruchomości drogą podziemną:

1. wszystkie ścieki domowe, kuchenne, kąpielowe, gospodarcze, woda z centralnego ogrzewania i t. p.,
2. wszelkie wydzieliny (ekskrementy) ludzkie i płynne zwierzęce,
3. woda z opadów atmosferycznych o ile kanalizacja miejska jest ogólnospławną, lub też

o ile istnieją w ulicy odrębne przewody służące do odprowadzania wód opadowych.

Woda drenażowa może być odprowadzana do miejskiej sieci kanalizacyjnej tylko po uprzednim uzyskaniu pozwolenia.

§ 35.

Odprowadzane do miejskich kanałów ścieki nie powinny zawierać:

- a) twardego osadu, śmieci, gruzu, żwiru, piasku, popiołu, wydzielin zwierzęcych stałych,
- b) stałych odpadków gospodarstwa domowego, jak obierzyny, kości, skorupy, gałgany, wata, pierze i t. p.,
- c) stałych i płynnych produktów, które wskutek swego składu chemicznego mogłyby uszkadzać kanały lub działać szkodliwie na ich trwałość, względnie czyniłyby niebezpieczną obsługę kanałów oraz produktów o temperaturze powyżej 40° C,
- d) substancyj wybuchowych i łatwopalnych jak benzyna, eter, alkohol i t. p.,
- e) ścieków z zakładów dla chorych zakaźnie ludzi i zwierząt bez uprzedniej dezynfekcji.

Przy spuszczeniu do kanałów ścieków o temperaturze ponad 40° C lub zawierających kwasy i zasady, należy je odpowiednio unieszkodliwić przez ochłodzenie, neutralizację lub w inny odpowiedni sposób.

Zarząd Miejski może zabronić lub ograniczyć spuszczenie do kanałów miejskich ścieków z fabryk, zakładów przemysłowych i t. p., o ile takie ścieki ze względu na ich jakość lub ilość mogą oddziaływać szkodliwie na urządzenie kanalizacyjne miejskie.

§ 36.

Przyłączenie дренаżu domowego, jako też ścieków ze stałych lodowni o charakterze przemysłowym do przewodów kanalizacyjnych może być dozwolone tylko pod warunkiem zastosowania środków, uniemożliwiających zamulenie przewodów kanalizacyjnych oraz przedostawanie się ścieków lub gazów kanałowych do gruntu.

Minimalne urządzenia kanalizacyjne na nieruchomościach zabudowanych.

§ 37.

Przy skanalizowaniu nieruchomości, które w chwili ogłoszenia niniejszych przepisów były zabudowane, wymagane są przynajmniej następujące urządzenia:

- a) wszystkie zlewy, umywalki, wanny i t. p. zarówno już istniejące, jak i nowoustawione powinny być bezpośrednio połączone z przewodem odprowadzającym tak, by ścieki były odprowadzone do kanału ulicznego drogą podziemną; do użytku zaś mieszkań, niezaopatrzonych w zlewy, należy urządzić na każdym podwórku lub na wspólnym korytarzu jeden ogólny zlew wraz z kurkiem czerpalnym wodociągowym należycie zabezpieczonym od działania mrozu; w celach wentylacji przewodów spustowych należy je wprowadzić ponad dach.
- b) Na nieruchomościach zabudowanych przed wejściem w życie art. 251 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) w każdym mieszkaniu, złożonym z trzech lub więcej izb (2 pokoje i kuchnia), należy urządzić osobny ustęp spłukiwany wodą. W przypadku znacznych trudności urządzenia ustępu wewnątrz mieszkania, złożonego z 3-ch lub więcej izb, Zarząd Miejski może zwolnić od tego obowiązku właściciela nieruchomości pod warunkiem urządzenia ustępu w inny sposób dogodny dla mieszkańców.
- c) Na nieruchomościach, które zostały lub zostaną zabudowane albo przebudowane po wejściu w życie przepisu, powołanego wyżej w punkcie b), w każdym samoistnym mieszkaniu, złożonym z dwóch lub więcej izb, powinien być urządzony ustęp spłukiwany o wymiarach co najmniej 0,85 x 1,15 m. oraz zlew kuchenny; dla mieszkań mniejszych, niezaopatrzonych we własne zlewy, należy na każde cztery mieszkania urządzić po jednym wspólnym zlewie w korytarzu wewnątrz domu z dogodnym dostępem dla mieszkańców tych mieszkań.
- d) Na nieruchomościach wspomnianych wyżej w punkcie b) dla mieszkań, nie posiadających osobnych ustępów, należy urządzić wspólne ustępy wewnątrz domu albo jeden ogólny ustęp w podwórzu nieruchomości; ustępy te powinny być połączone z przewodem domowym i zaopatrzone w należyte spłukiwanie; ilość oczek we wspomnianych ustępach powinna być taka, aby na każdych dwudziestu mieszkańców lokali, nie posiadających osobnych

ustępów, przypadało co najmniej jedno oczko, ilość ta może być odpowiednio zmniejszona w przyszłości w miarę urządzania ustępów w poszczególnych mieszkaniach, a z chwilą urządzenia ustępów we wszystkich mieszkaniach, Zarząd Miejski może zwolnić od obowiązku utrzymywania ustępu ogólnego.

- e) Wszystkie istniejące ustępy należy odpowiednio przebudować, zabezpieczyć należycie przed działaniem mrozu, zaopatrzyć w należyte spłukiwanie i połączyć z kanałem miejskim.

Przewody nieczystości i zbiorniki nieczystości.

§ 38.

Na nieruchomościach skanalizowanych nie wolno urządzać żadnych podziemnych zbiorników nieczystości, jak osadniki, doły ściekowe i kloaczne.

Po przyłączeniu nieruchomości do kanalizacji miejskiej należy istniejące doły opróżnić i zasypać piaskiem lub innym czystym sytkim materiałem.

Jednocześnie należy usunąć albo w skuteczny sposób unieruchomić stare podziemne przewody i kanały.

Kanalizowanie piwnic i nisko położonych części nieruchomości.

§ 39.

Zabrania się kanalizowania piwnic i części nieruchomości, położonych niżej od dopuszczalnego dla danej ulicy poziomu, a to dla uniknięcia w czasie większych opadów atmosferycznych zalewu nieruchomości wodami brudnymi z kanału.

Zarząd Miejski może pozwolić na skanalizowanie nisko położonych pomieszczeń, jeżeli właściciel nieruchomości dostatecznie uzasadni konieczność tego i zabezpieczy te pomieszczenia od zalewu za pomocą odpowiednich urządzeń i zaworów, przy czym urządzenia te nie powinny tamować swobodnego odpływu do kanałów ścieków z wyżej położonych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 40.

Przepompowywanie ścieków z głębokich piwnic do kanału może być skuteczniiane tylko w wyjątkowych wypadkach i to w sposób uznany przez Zarząd Miejski za właściwy.

Sporządzanie projektu i wykonanie kanalizacyjnych urządzeń domowych.

§ 41.

Właściciel nieruchomości, zamierzający ją

skanalizować i połączyć z kanałem miejskim, powinien zwrócić się do Zarządu Miejskiego o udzielenie danych technicznych potrzebnych do sporządzania projektu kanalizacyjno-wodociągowego.

Dane te Zarząd Miejski powinien udzielić w terminie nie dłuższym niż dwa tygodnie.

§ 42.

Po przystąpieniu do wykonania robót należy je prowadzić bez przerwy aż do zupełnego ukończenia.

Domowe urządzenia kanalizacyjne powinny być wykonane przez osoby, posiadające uprawnienia stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. nr 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. nr 40, poz. 350).

Użytkowanie wykonanych urządzeń.

§ 43.

Zarząd Miejski może pozwolić na tymczasowe użytkowanie pewnych oddzielnych części kanalizacji domowej, o ile uzna je za wykonane należycie.

Stałe korzystanie z domowych urządzeń kanalizacyjnych jest dozwolone po stwierdzeniu przez Zarząd Miejski, że wszystkie urządzenia wykonane są zgodnie z niniejszymi przepisami i w ogóle zadawalniająco i po udzieleniu pozwolenia na ich użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia kanalizacyjne.

§ 44.

Urządzenia, które służyły do odprowadzania ścieków z nieruchomości przed połączeniem jej z kanałem miejskim lub przed wydaniem niniejszych przepisów, należy przerobić, o ile to jest niezbędne ze względów zdrowotnych i dla dobrego działania urządzeń.

Kontrola domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 45.

W celu kontroli urządzeń kanalizacyjnych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo — również od godziny 18 do godziny 8.

W razie stwierdzenia, że urządzenia kanalizacyjne na nieruchomości działają nieprawidłowo, właściciel powinien je doprowadzić do

należytego stanu w terminie, wyznaczonym przez Zarząd Miejski.

Oplaty za korzystanie z kanałów miejskich.

§ 46.

Za korzystanie z kanałów miejskich lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z kanałami ulicznymi albo powinny być połączone z tymi kanałami na podstawie § 24 i § 25 tudzież za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń kanalizacyjnych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za korzystanie z kanałów uiszcza właściciel nieruchomości.

Opłaty te powinny być regulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze (§ 17) Zarząd Miejski może pobierać opłaty za korzystanie z kanałów miejskich bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

Opłaty nieuiszczone w terminie, będą ściągane według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

II. Warunki techniczne.

A. Urządzenia wodociągowe.

Materiał części instalacyjnych.

§ 47.

Wszystkie części domowej instalacji wodociągowej powinny być wykonane z materiałów, niewywierających wpływu na jakość wody.

Zawór główny.

§ 48.

Domowe urządzenia wodociągowe powinny posiadać przy wodomierzu od strony nieruchomości własny zawór główny oraz kurek spustowy dla całkowitego opróżnienia.

Wszystkie przewody powinny być ułożone z odpowiednimi spadkami dla należytego odwodnienia i odwietrzenia instalacji.

Wodomierz.

§ 49.

Wodomierz domowy powinien być umieszczony w piwnicy, a w razie gdy to jest niemożliwe, zewnątrz budynku w studziencie o wymiarach, wynoszących co najmniej 0.8×1.3 m i o głębokości 1.8 m, z materiału trwałego nie-

gniącego ani kruszejącego, jak np. cegły, kamienia, betonu, żelazo-betonu i t. p.

Studzienka powinna posiadać kłamry żelazne dla schodzenia oraz otwór włazowy o średnicy 0.6 m w świetle, zaopatrzony w szczelną pokrywę zeliwną.

Podziemne części instalacji poza budynkami.

§ 50.

Wszystkie podziemne części instalacji domowej poza budynkami powinny być ułożone na głębokości przynajmniej 1 m 50 cm pod terenem w celu zabezpieczenia przed zamarzaniem.

Powyższe nie dotyczy przewodów ogrodowych i polewaczkowych, zaopatrzonych w odpowiednie urządzenia do opróżnienia i zamknięcia.

Przewody wodociągowe wewnątrz budynków.

§ 51.

Leżące przewody wodociągowe wewnątrz budynku powinny być prowadzone, o ile to jest możliwe, po ścianach wewnętrznych.

W razie koniecznej potrzeby prowadzenia rur w ziemi pod podłogą, należy je układać w głębokości co najmniej 0.3 m pod podłogą. Zabrania się przy tym układania rur pod twardą podłogą na podłożu betonowym. Przeprowadzenia rur na strychach należy unikać.

Ścienne przewody w budynku mogą być prowadzone albo po powierzchni ścian albo w bruzdach ściennych z pozostawieniem izolacji powietrznej dokoła rur. Bruzdy te mogą być zakryte dopiero po próbie na ciśnienie Zamurowanie w ścianach na stałe przewodów wodociągowych jest zabronione.

Rury wodociągowe należy przeprowadzać w budynku tak, aby były zabezpieczone od zamarzania oraz od uderzeń.

Rury wodociągowe w budynku powinny być przytwierdzane do ściany za pomocą odpowiednich haków, uchwyty lub klamer w odstępach co najwyżej 3 metrowych.

Gdyby zachodziła obawa, że niektóre odcinki przewodów wodociągowych mogą ulec zamarzaniu podczas silniejszych mrozów, należy je izolować (otulić) złymi przewodnikami ciepła.

Każdy pionowy przewód wodociągowy w budynku powinien być zaopatrzony przy odgałęzieniu od głównych przewodów poziomych w zawór przelotowy i kurek spustowy.

Rury powinny być układane w kierunkach prostopadłych lub równoległych do najbliższych ścian.

Urządzenia odpływowe i zbiorniki.

§ 52.

Pod wylotem wodociągowym powinno się znajdować odpowiednie urządzenie odpływowe, posiadające zamknięcie wodne i sitkowe.

Kurki i zawory powinny być tak skonstruowane, aby nie powodowały uderzeń wodnych w przewodach.

Zabrania się używania kurków t. zw. półobrotowych, stożkowych lub klinowych, zamykających przepływ nagle.

Przed wannami, zbiornikami klozetowymi i pisuarami należy ustawiać zawory przelotowe.

Przy zbiornikach klozetowych i pisuarach mogą być stosowane samoczynne pływakowe zawory.

Zabronione jest bezpośrednie zasilanie kotłów parowych wodą z wodociągu, jak również ustawianie na poddaszach zbiorników bezpośrednio połączonych z siecią w dociągową, tudzież bezpośrednie łączenie rur wodociągowych z jakimikolwiek przyborami kanalizacyjnymi.

Średnice wylotów i przewodów.

§ 53.

Średnice wylotów wodociągowych powinny wynosić:

- wylot nad zlewem, umywalką, zmywakiem przy klozecie, pisuarze, bidecie, natrysku, polewaczce pokojowej — 15 mm,
- wylot nad wanną, dużym zlewem lub zmywakiem (restauracyjnym) — 20 mm,
- polewaczka podwórzowa, ogrodowa lub uliczna — 25 mm,
- wylot (kran) pożarny, wewnętrzny — co najmniej 40 mm.

Średnice przewodów do przyborów, wskazanych wyżej, powinny wynosić:

Przewody do przyborów wskazanych wyżej pod literami				
	a	b	c	d
			przy 40 mm	
d, 2 wylotów . . .	15 mm	20 mm	32 mm	50 mm
przy 3-6 wylotach .	20 "	25 "	40 "	80 "
przy 7-10 wylotach .	25 "	32 "		100 "
ponad 10 wylotów .	32 "	40 "		100 "

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie właściwa władza może zezwolić na odstępstwa od wyżej podanych w punktach a—d norm.

Przewody.**§ 54.**

Przewody wodociągowe mogą być wykonywane z rur żeliwnych kielichowych, żelaznych obustronnie ocynkowanych i ołowianych grubościennych.

Na przewody podziemne powinny być używane rury żeliwne kielichowe (mufowe) o średnicy 40 mm i większych.

Łączenie rur żeliwnych powinno być wykonane na kształtki kielichowe z uszczelnieniem kielichów na sznur biały, sznur smołowy i ołów. W wyjątkowych wypadkach zasługujących na uwzględnienie, może być dopuszczone łączenie kołnierzowe.

Rury żelazne ocynkowane mogą być z reguły używane tylko na przewody wewnątrz budynku. O ile w wypadkach wyjątkowych mają być one ułożone pod ziemią, powinny być owinięte starannie jutą i osmołowane lub w inny sposób zabezpieczone od szkodliwego działania związków chemicznych.

Łączenie rur żeliwnych ocynkowanych powinno być wykonywane na kształtki i łączniki z gwintem gazowym lub na holendry.

Połączenie rur pod kątem powinno być wykonane za pomocą kształtek, t. zw. krępowania rur ocynkowanych stosować nie wolno.

Rury ołowiane mogą być używane tylko dla takich przewodów, z których woda nie może być czerpana do picia, gotowania i t. p.

Łączenie rur ołowianych powinno być wykonywane za pomocą lutowania lub na holendry.

Wymiary i kształt rur wodociagowych żeliwnych kielichowych powinny odpowiadać normom Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

Minimalne grubości ścianek rur żelaznych obustronnie ocynkowanych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur:

średnica 15 mm	grubość ścianek 2,75 mm
" 20 "	" 2,75 "
" 25 "	" 3,25 "
" 32 "	" 3,25 "
" 40 "	" 3,5 "
" 50 "	" 3,75 "

Minimalne grubości ścianek rur ołowianych grubościennych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur:

średnica 13 mm	grubość ścianek 3,5 mm
" 20 "	" 4,5 "
" 26 "	" 3,5 "
" 32 "	" 6 "

Wyżej podane grubości rur ołowianych obowiązują do czasu znormalizowania przez Polski Komitet Normalizacyjny.

B. Urządzenia kanalizacyjne.**Przewody odprowadzające ścieki.****§ 55.**

Przewody odprowadzające ścieki z poszczególnych części nieruchomości do kanału ulicznego, powinny być ułożone, o ile możliwości w kierunkach prostych najkrótszych, powinny posiadać odpowiedni spadek i stanowić łącznie sieć dobrze przewietrzaną i przepłukiwaną. Przewody powinny być układane o ile możliwości zewnątrz budynków. Przewody drugorzędne, odprowadzające ścieki z rur pionowych lub innych punktów kanalizacyjnych, powinny być wyprowadzone na zewnątrz drogą najkrótszą.

Przewody należy układać, o ile możliwości, równoległe do najbliższej ściany w odpowiedniej od niej odległości ze względu na zachowanie fundamentów. Zmiany kierunku przewodów wykonywać się powinno za pomocą krzywek dla linii głównych o promieniu nie mniejszym od 10 średnic i dla przewodów drugorzędnych o promieniu nie mniejszym od 5 średnic oddzielnych przewodów.

Połączenie boczne jednej rury z drugą należy urządzać pod kątem nie większym od 60°.

Zagłębienie przewodów.**§ 56.**

Wierzch przewodu, ułożonego pod podłogą pomieszczenia ciepłego powinien być pokryty warstwą o grubości co najmniej 0,30 m.

Wierzch przewodu, leżącego poza obrębem budynku, powinien znajdować się co najmniej na głębokości 1,30 m pod powierzchnią terenu w celu zabezpieczenia od zamarzania. Te same zagłębienia pod powierzchnią należy zachować względem wszystkich umieszczonych na zewnątrz zaworów i zgięć przy podstawie rur spustowych.

W wypadkach, gdy warunki techniczne stoją na przeszkodzie zachowania podanej wyżej głębokości zagłębienia przewodu, Zarząd Miejski może zezwolić na płytsze zagłębienie pod warunkiem zabezpieczenia przewodu od przemarzania.

Spadek przewodów.**§ 57.**

Od najniegodniej położonego punktu nieruchomości aż do kanału ulicznego powinien być zachowany ciągły spadek. Ta sama zasada stosuje się i do wszystkich drugorzędnych przewodów odpływowych, łączących się z głównym przewodem podwórzowym lub kanałem ulicznym. Wyjątki mogą być dozwolone dla przewodów mało zanieczyszczonej wody w górnych częściach sieci domowej, jeżeli przez zmniejszenie spadków takich przewodów można będzie osiągnąć odpowiedniejsze spadki dla ścieków brudnych.

Gdyby ciągły spadek przewodu głównego przekraczał 20‰ spadek zaś drugorzędnych przewodów 30‰, w takim razie dozwolonym może być przełom spadku pod tym jednak warunkiem, ażeby punkt przełomu nie był pod jezdnią i ażeby najmniejszy spadek wyniósł w każdym razie co najmniej 20‰ dla głównych i 30‰ dla drugorzędnych przewodów. Największy spadek głównych przewodów kanalizacyjnych nie powinien przekraczać 200‰, drugorzędnych 400‰, przewodów od deszczówek — 600‰.

§ 58.

Najmniejsze dopuszczalne spadki przewodów odpływowych na nieruchomości powinny wynosić:

dla przewodów o średnicy 100 mm	—	0,03
" " " " 150 "	—	0,02
" " " " 200 "	—	0,015
" " " " 250 "	—	0,01
" " " " 300 "	—	0,01

Spadki mniejsze od wyżej wskazanych mogą być stosowane tylko w wyjątkowych wypadkach pod warunkiem zabezpieczenia odpowiedniego przemywania przewodów za pomocą specjalnych urządzeń.

Jeżeli przy zaprojektowaniu części przewodów odpływowych pod podłogą piwnic lub suterenu okaże się, iż spadek całego przewodu miałby być mniejszy od wyżej wskazanego spadku minimalnego, to rury powinny być układane nad podłogą ze spadkiem najodpowiedniejszym. W tym wypadku rury należy układać na wspornikach metalowych, umocowanych w murze, albo też na słupach murowanych. Każda rura powinna być podparta przynajmniej w dwóch punktach.

Średnica przewodów.**§ 59.**

Średnice przewodów spustowych (pionów) i ich odgałęzień powinny co najmniej wynosić:

od pojedynczego zlewu kuchennego, zmywaka, wanny, umywalni lub pisuaru	50 mm
od kilku zlewów kuchennych, wanień, umywalk lub pisuarów	70 "
od klozetów wodnych	100 "
od rynien deszczowych z ganków i balkonów	50—70 "
od rynien deszczowych z dachów	100—150 mm

Średnice przewodów odpływowych powinny conajmniej wynosić:

od zwykłych kuchen, praleń, łazienek, pisuarów, pojedynczych klozetów, wpustów stażennych i piwnicznych i t. p.	100 mm
od dużych kuchen (restauracyjne, hotelowe) dwóch lub większej ilości klozetów, wpustów podwórzowych oraz przy kilku przewodach odpływowych razem połączonych	100—150 "
od rynien deszczowych	150 "
od głównego przewodu podwórzowego	150—200 "

i więcej w razie potrzeby.

Przewody odpływowe, łączące się z sobą, powinny w ogóle przechodzić w przewody o większej średnicy.

Średnice przewodów odpływowych, nie wyłączając przewodu głównego, powinny być stosowane możliwie najoszczędniej z zachowaniem wymiarów wyżej podanych.

Dla nieruchomości ponad 3000 m² powierzchni oraz w razie przewidywanego znacznego odpływu wód ściekowych należy wyznaczać odpowiednie średnice przewodów na podstawie osobnego obliczenia.

Przewody spustowe.**§ 60.**

Przewody spustowe wewnątrz budynku należy ustawiać o ile możności pionowo. Zabrania się ustawiania tych przewodów pochyło pod kątem z linią pionową większym niż 45°. W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie może jednak Zarząd Miejski zezwolić na zastosowanie większego kąta pomiędzy przewodem spustowym a linią pionową.

Połączenie rur spustowych należy urzą-

dzać pod kątem nie większym nad 45°, licząc w kierunku biegu wody.

Przewody spustowe i wchodzące do nich rozgałęzienia ustawia się od góry do dołu swobodnie przy ścianie lub w odpowiednich wnękach z należytym umocowaniem. Przewody te mogą być zakryte lub zaszalowane, zabrania się natomiast zamurowywania ich na stałe.

Rury spustowe od klozetów, zlewów, wani, umywalk, pisuarów i t. p. mogą być prowadzone oddzielnie lub łączyć się dla kilku przyrządów z obu powyższych grup do jednej rury spustowej jednak pod warunkiem zabezpieczenia syfonów od opróżnienia się i wysychania.

Zabrania się odprowadzania wody deszczowej do rur spustowych wewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych lub odwrotnie spuszczenia wód brudnych do rur spustowych deszczowych.

Rury wentylacyjne.

§ 61.

Przewody spustowe powinny być wyprowadzone jako rury wentylacyjne ponad dach powyżej okien i w ogóle otworów do wnętrza budynku, znajdujących się w odległości mniejszej od 4 metrów (licząc w planie) od tych przewodów.

Rury wentylacyjne powinny tworzyć o ile możliwości pionowe przedłużenia przewodów spustowych.

Średnica rur wentylacyjnych powinna równać się średnicy odpowiedniego przewodu spustowego.

Górna część rury wentylacyjnej w odległości 0,5 m do dachu powinna być powiększona w średnicy przynajmniej o 100 m/m i wyprowadzona do wysokości od 0,5 m do 1,0 m ponad dach, ponadto rura ta powinna być zaopatrzona w daszek ochronny.

Połączenie dwóch lub kilku rur wentylacyjnych może być dozwolone tylko wyjątkowo i pod warunkiem, ażeby przekrój poprzeczny rur połączonych nie był mniejszy od sumy przekrojów pojedynczych rur i ażeby miejsce połączenia położone było wyżej od najwyższego dopływu ścieków. Zabronione są ruchome lub też skomplikowane przyrządy wentylacyjne.

Nie wolno wprowadzać rur wentylacyjnych ani do kanałów kominowych, ani do kanałów wentylacyjnych z mieszkań.

Zamknięcia wodne.

§ 62.

Przyrządy kanalizacyjne, przeznaczone do odprowadzania ścieków do rur spustowych lub odpływowych, powinny być zaopatrzone w zamknięcia wodne (syfony).

Rury spustowe do wód deszczowych połączone z przewodami kanalizacyjnymi, nie wymagają takiego zamknięcia z wyjątkiem tych, których górne wyloty leżą poniżej okien i znajdują się od tych ostatnich w odległości mniejszej niż 4 m.

W tym ostatnim wypadku rury deszczowe powinny posiadać zamknięcia wodne umieszczone przy ich podstawie, oraz skrzynki z kratami ochronnymi. Syfony powinny posiadać otwory łatwo dostępne do czyszczenia, otwory te wewnątrz domów powinny zamykać się hermetycznie.

Syfon powinien znajdować się tuż pod miską ściekową. odprowadzające zaś ramię jego powinno łączyć się z rurą spustową lub odpływową możliwie bezpośrednio.

Syfony nie mogą być zakładane na wspólnych przewodach odpływowych.

Za najodpowiedniejsze zamknięcia wodne uważa się rury gładkie, zgięte w formie litery „U” lub „S”, zatrzymujące w sobie stałą wodę, mogą być jednak używane zamknięcia wodne także innych systemów, o ile trwałość i dokładność działania ich uznana będzie za nie ulegającą wątpliwości.

Wysokość zamknięcia wodnego w syfonie powinna wynosić:

przy klozetach, pisuarach, zlewach, wannach, umywalkach i t. p. co najmniej	75 m/m
przy wpustach co najmniej	100 m/m
przy rurach deszczowych co najmniej	100—150 m/m

Średnicy rury syfonowej powinny być następujące:

przy umywalniach, małych zlewach laboratoryjnych, pisuarach i t. p. oraz przy miskach zlewowych, zmywakach, wannach i wpuszcikach podłogowych	50 m/m
przy miskach klozetowych	100 m/m
przy rurach deszczowych z ganików i balkonów	50—70 m/m

przy rurach deszczowych z dachów	100—150 m/m
przy wpustach w suterynach i piwnicach	100 m m
przy wpustach podwórzowych	150 m/m

Przyrządy kanalizacyjne, z wyjątkiem misek klozetowych oraz wpustów piwnicznych, podwórzowych i podłogowych, powinny być zaopatrzone pod syfonami w przytwierdzoną na stałe kratkę, której szczeliny nie powinny być większe niż 5 mm, ogólna zaś powierzchnia otworów powinna się równać co najmniej przekrojowi syfonu w świetle. Wpusty piwniczne, podwórzowe i podłogowe powinny być zaopatrzone w kratki odejmowane. Miski klozetowe krątek nie powinny posiadać.

Zamknięcia burzowe.

§ 63.

W celu zabezpieczenia nisko położonych pomieszczeń od zalewu przez urządzenia kanalizacyjne wodami burzowymi (§ 39), należy za urządzeniami, zabezpieczającymi te pomieszczenia od zalewu, stosować zasuwę, zamykaną ręcznie o konstrukcji, umożliwiającej szybkie zamknięcie.

Prócz zasuw ręcznych dozwala się stosowanie dodatkowych przyrządów automatycznych.

Zamknięcia burzowe powinny być zakładane w ten sposób, by nie tamowały przepływu ścieków z urządzeń ustawionych wyżej.

Spustowe rury deszczowe.

§ 64.

Spustowe rury deszczowe, połączone bezpośrednio z siecią kanalizacyjną, należy ustawiać możliwie pionowo.

Rury deszczowe, odprowadzające wodę z dachów pokrytych łupkiem, dachówką lub innym materiałem, mogącym spowodować zanieczyszczenie rur odpływowych, należy zaopatrzyć u dołu w skrzynki żeliwne z kratkami i otworami do usuwania zanieczyszczenia.

Wpusty.

§ 65.

Wodę z podwórz, dróg i w ogóle z powierzchni terenu odprowadza się za pomocą wpustów.

Wszystkie wpusty powinny być zaopatrzone w syfony, dostatecznie gęste kratki i nieprzepuszczalne studzienki osadowe, celem utrzymania osadów, gruzu i śmieci.

We wpustach, wystawionych na działanie mrozu, poziom wody w studzienkach osadowych i syfonach powinien znajdować się na głębokości zabezpieczonej od zamarzania, t. j. głębiej niż 1.45 m pod powierzchnią ziemi.

Powierzchnia terenu dookoła wpustu powinna być pokryta trwałą nawierzchnią.

Urządzenia zlewowe.

§ 66.

Urządzenia zlewowe wszelkiego rodzaju powinny posiadać kratki (sitka), stanowiące część urządzenia zlewowego lub przymocowane na stałe przed syfonem. Zlew powinien być zaopatrzony w kurek wodociągowy do prze-mywania miski zlewowej i syfonu.

Zinywaki i zlewy w większych kuchniach powinny być zaopatrzone w urządzenia do zatrzymywania zawartych w ściekach tłuszczów — (tłuszczowniki), posiadające powierzchnię dostateczną do ochładzania ścieków; urządzenia te powinny mieć otwory łatwo dostępne do czyszczenia.

Podłogi pod zlewami, przeznaczonymi dla wspólnego użytku kilku mieszkań i w łazienkach, powinny być nieprzepuszczalne.

Zlewy, zmywaki, umywalnie i t. p. urządzenia powinny być umieszczone na odpowiedniej wysokości przy ścianach i przytwierdzone do nich bądź śrubami mosiężnymi wkręconymi w zaprawione w ściany korki drewniane, bądź też ustawione na unocowanych do ściany wspornikach.

Wanny.

§ 67.

Wanny należy umieszczać w pomieszczeniach należycie ogrzewanych, przewietrzanych i oświetlonych. Wanny powinny być ustawione w taki sposób, żeby był zapewniony do nich dostęp w celu utrzymania czystości.

Otwór spustowy powinien być zamykany szczelnie za pomocą metalowego korka. Rura spustowa powinna posiadać zamknięcia syfonowe lub kończyć się nad wpustem podłogowym, posiadającym takie zamknięcia.

Wanna powinna posiadać przelew, połączony z rurą spustową powyżej zamknięcia wodnego. Otwór przelewowy powinien być zaopatrzony w sitko.

Rury przelewowe i t. p.

§ 68.

Rury przelewowe od rezerwuarów, zbior-

ników wody deszczowej, fontan i wogóle takie rury, które nie zapewniają ciągłego odświeżania wody w syfonie, nie mogą być łączone bezpośrednio z przewodami kanalizacyjnymi; takie rury należy wyprowadzać wprost na zewnątrz lub też łączyć z rurą, zakończoną nad wpustem lub zlewem, posiadającym warunki odświeżania wody w syfonie.

Klozety.

§ 69.

Klozety powinny być urządzone w pomieszczeniach, oddzielonych od izb mieszkalnych. Wymiary klozetu na jedną miskę powinny wynosić co najmniej 0,85 x 1,15 m. Klozet powinien być dostatecznie oświetlony za pomocą okna lub sztucznego światła i powinien być zaopatrzony w oddzielny kanał wyciągowy. Podłoga powinna być terrakotowa lub z innego nieprzepuszczalnego materiału. Ściany do wysokości 1,2 m od podłogi powinny być nieprzewidlakliwe i zupełnie gładkie.

Klozety ogólne w domach mieszkalnych powinny znajdować się w pomieszczeniach murowanych, nakrytych betonowym lub ceglanym stropem z bezpośrednim wejściem z podwórza.

Pomieszczenia te powinny posiadać podłogę nieprzepuszczalną i wzniesioną co najmniej o 15 cm nad poziom podwórza i odpowiednią wentylację.

O ile warunki lokalne nie stoją na przeszkodzie, pomieszczenia klozetów ogólnych powinny być podpiwniczone dla ułatwienia dostępu do rur kanalizacyjnych w celu ich rewizji.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być ze wszystkich stron odkryte i dostępne dla utrzymania czystości. Oszalowanie ich deskami oraz obmurowanie lub zabetonowanie jest niedopuszczalne. Miski zaś włoskie (rzymskie) powinny być wpuszczone w płytę, wzniesioną nad posadzką.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być umocowane śrubami mosiężnymi do korków drewnianych, umieszczonych w posadzce pod miską i zalanych zaprawą cementową.

Miski klozetowe powinny być tak urządzone, żeby na misce pozostawała zawsze woda w warstwie przynajmniej 25 mm głębokości i żeby cała powierzchnia miski była należycie spłukiwana wodą i powinny posiadać zamknięcie wodne, umieszczone bezpośrednio pod miską.

Siedzenia na miskach, o ile są stosowane, powinny być z trwałego i niewrażliwego na

wilgoć drzewa, grubości co najmniej 2 cm umocowane na zawiasach, podnoszone ręcznie lub automatycznie.

Odgałęzienie od rury spustowej pod klozet, mierzone poziomo, nie powinno być dłuższe nad 1,25 m, przy większej długości tego odgałęzienia należy je zaopatrzyć w specjalną rurę wentylacyjną.

Klozet powinien być zaopatrzony w zbiornik płuczący (płuczkę), umieszczony nie niżej niż 1,6 m nad siedzeniem i dający strumień wody za pociągnięciem rączki.

Rury spłukujące pomiędzy płuczką a miską powinny być ołowiane, żelazne, ocynkowane lub stalowe, prawidłowo wygięte i przymocowane do ściany.

Połączenie ich z miską klozetową, powinno być uskutecznione za pomocą stożka gumowego, umocowanego do rury i miski drutem.

Średnica rury łączącej płuczkę z miską klozetową powinna wynosić w świetle co najmniej 30 mm.

Przy każdym spłukiwaniu miski powinno się wylewać z płuczki co najmniej 8 litrów wody w ciągu 3—5 sekund.

Do spłukiwania misek klozetowych można zastosować również i inne urządzenia spłukujące (np. przyciskowe) uznane przez Zarząd Miejski za odpowiednie.

Do jednej rury spustowej nie należy łączyć na jednej kondygnacji więcej niż 3 miski klozetowe.

Zabrania się urządzenia klozetów, w których nieczystości przechodzą przez ruchome przyrządy, jak zawory, zasuwki i t. p. Przemycanie misek klozetowych za pomocą przyrządów automatycznych jest dopuszczalne, o ile gwarantują one trwałe i skuteczne działanie.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Pisuary.

§ 70.

Pisuary powinny być urządzone w formie gładkich muszel ściennych, posiadających w dnie sitko, na stałe przytwierdzone do korpusu albo w formie otwartych żłóbków naziemnych z odpowiednią pionową częścią ścienną, wyrobionych z materiału o powierzchni zupełnie gładkiej i niewidlakliwej. Pisuary powinny być zaopatrzone w należyte zamknięcia wodne i w

stałe lub okresowe spłukiwanie z oddzielnych rezerwuarów, spuszcających każdorazowo nie mniej niż 2,5 litra czystej wody.

Pisuary powinny być umieszczane przy ścianach w sposób podany w § 66 w ustępie końcowym.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może zezwolić na odstąpienia od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Otwory rewizyjne.

§ 71.

Na rurach odpływowych, w razie uznanej przez Zarząd Miejski potrzeby, powinny być urządzone w odpowiednich miejscach zamykane hermetycznie otwory rewizyjne do przeczyszczania rur.

Części rur odpływowych, zaopatrzone w takie otwory (czyszczaki), mogą być umieszczone w studzienkach rewizyjnych o średnicy, wynoszącej w świetle co najmniej 0.80 m celem dogodnego do nich dostępu.

Zabezpieczenie przed działaniem mrozu.

§ 72.

Rury i wszelkie urządzenia kanalizacyjne powinny być umieszczone i urządzone tak, ażeby były należycie zabezpieczone przed działaniem mrozu.

Kanalizowanie fabryk.

§ 73.

Przy kanalizowaniu fabryk, z których są odprowadzane cuchnące ścieki, do wentylacji kanałów powinny być zużytkowane kominy fabryczne i paleniska pod kotłami, o ile one do tego celu są zdadne. W tym celu należy przeprowadzić rury o stosownej średnicy pod same paleniska kotłów.

Dołączenie drenów.

§ 74.

Dołączenie дренаżu domowego do przewodów odpływowych może być dopuszczone pod warunkiem zastosowania środków, zapobiegających możliwości przenikania do gruntu ścieków kanalizacyjnych w razie podniesienia się poziomu wody w kanale oraz zabezpieczenia rur odpływowych od przedostania się do nich piasku i mułu z sieci drenów.

Unieszkodliwienie ścieków.

§ 75.

Ścieki fabryczne i przemysłowe oraz z większych garażów, które ze względu na ich

jakość mogłyby szkodliwie oddziaływać na urządzenia kanalizacyjne miejskie, powinny być odpowiednio unieszkodliwione przed wypuszczeniem ich do kanału ulicznego, stosownie do właściwości ścieków, przy czym główna linia odpływowa z nieruchomości powinna być zaopatrzona przed wlotem do kanału miejskiego w zasuwę, pozwalającą w razie potrzeby wyłączyć całkowicie dopływ ścieków fabrycznych do kanału.

O sposobie unieszkodliwienia ścieków fabrycznych oraz przydatności, przeznaczonych do tego celu urządzeń, decyduje w każdym poszczególnym wypadku Zarząd Miejski.

Materiał przewodów.

§ 76.

Na przewody spustowe i odpływowe z wyjątkiem wypadków, niżej w § 77 wyszczególnionych, powinny być używane rury żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

§ 77.

Zewnątrz budynku, w odległości co najmniej 2,0 m od ścian, mogą być zakładane przewody odpływowe z rur kamionkowych z połączeniem na sznur smołowy i kit asfaltowy.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może zezwolić na wykonanie przewodów odpływowych zewnątrz budynku z rur betonowych z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy albo z rur kamionkowych lub betonowych z uszczelnieniem na sznur i cement lub glinę.

Zabrania się wykonywania przewodów odpływowych z rur kamionkowych lub betonowych w miejscach, gdzie przewody leżą blisko korzeni drzew, studzien, głębszych piwnic i w ogóle tam, gdzie wymagana jest niezawodna szczelność.

Połączenia odpływów od zlewu, umywalek lub pisuarów z przewodami spustowymi mogą być ołowiane lub żelazne, ocynkowane o średnicy odpowiedniej do syfonów.

Powiększona w średnicy nasada rury wentylacyjnej, wyprowadzonej ponad dach, powinna być wykonana z blachy cynkowej lub z innego odpowiedniego materiału.

Materiał syfonów.

§ 78.

Należy używać syfonów z następujących materiałów:

- a) przy średnicy 40 mm — ołowiane lub mosiężne, niklowane w jednej sztuce,
- b) przy średnicy 50 mm — żeliwne w jednej sztuce,
- c) przy średnicy 100 mm — dla pojedynczych klozetów żeliwne, o ile nie stanowią całości z miską klozetową i nie są wyrobione z tegoż, co miska materiału,
- d) przy średnicy 100 mm — przy grupowych ustępach, wpustach piwnicznych, tłuszczownikach, rurach deszczowych — żeliwne,
- e) przy średnicy 100 mm i więcej — od wpustów podwórzowych — żeliwne lub kamionkowe, zależnie od tego, z jakiego materiału zostanie wykonany przewód odpływowy od wpustu.

Grubość ścianek syfonów nie powinna być mniejsza od grubości ścianek rur odpowiedniej średnicy i materiału.

Syfony żeliwne, wymienione wyżej pod literami b) i c), powinny być wewnątrz starannie emaliowane.

Przy połączeniu syfonów z rurami spustowymi dozwolone są połączenia kielichowe lub kołnierzowe, z wyjątkiem syfonów ołowianych, przy których połączenie powinno być wykonane jako kołnierzowe albo za pomocą mosiężnych łączników.

Materiał wpustów podwórzowych i podłogowych.

§ 79.

Wpusty podwórzowe powinny być kamionkowe, żeliwne lub betonowe, stosownie do materiałów przewodów odpływowych, z którymi mają być połączone.

Wpusty podłogowe i suterynowe powinny być zawsze żeliwne.

Również powinny być żeliwne wszelkie kraty, pokrywy, płyty, wpuszczane w powierzchnię podwórza lub podłogi.

Materiał zmywaków.

§ 80.

Zmywaki powinny być kamionkowe, fajansowe, betonowe, kamienne, z kamienia nieporowatego, dobrze oszlifowanego i nie przepuszczającego wody, lub metalowe nie rdzewiejące.

Zlewy kuchenne, umywalnie, wanny powinny być z kamienia, betonu, fajansu, kamionki, porcelany, nie rdzewiejącego metalu lub żeliwa, przy czym w tym ostatnim wypadku powinny być przynajmniej od wewnątrz starannie emaliowane.

Materiał misek klozetowych.

§ 81.

Miski klozetowe i pisuarowe powinny być z fajansu, porcelany lub kamionki starannie na jasno polewanej.

W ustępach ogólnych mogą być stosowane miski klozetowe żeliwne wewnątrz emaliowane.

Koryta ustępowe powinny być kamionkowe lub z innego odpowiedniego materiału.

Materiał studzienek.

§ 82.

Studzienki powinny być wykonane z najlepszej prasowanej cegły na zaprawie cementowej, z betonu lub żelazo-betonu.

Materiały przewodów deszczowych spustowych.

§ 83.

Deszczowe rury spustowe, od miejsca połączenia ich z kanałem odpływowym do wysokości 2 m nad poziomem terenu powinny być żeliwne.

Powyżej 2 m ponad poziomem, rury te mogą być wykonane z blachy cynkowej lub żelaznej ocynkowanej lub z innego odpowiedniego materiału.

Połączenia rur spustowych żeliwnych z kanałem odpływowym powinny być uszczelnione na sznur smołowany i kit asfaltowy, z rurą deszczową z blachy cynkowej lub żelazną ocynkowaną na cement.

Gdyby w wyjątkowych wypadkach rury deszczowe ustawione były wewnątrz budynków, muszą być one na całej swej długości żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

Materiał innych części kanalizacji.

§ 84.

Wszelkie materiały i urządzenia, używane do robót kanalizacyjnych powinny być w najlepszych gatunkach i odpowiadać typom i wzorom ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny.

O zdatności materiałów i urządzeń, jeszcze nie znormalizowanych orzeka Zarząd Miejski.

Rury i kształtki kamionkowe.

§ 85.

Rury i kształtki kamionkowe powinny być starannie wyrobione z najlepszego materiału dobrze wypalonego, obustronnie polewanego, bez pęknięć, bąbli, złuszczeń, kamieni i t. p.

Rury i kształtki powinny być typu kielichowego, o prawidłowym przekroju kołowym.

Głębokość kielichów powinna być nie mniejsza niż 60 mm, dla średnic 100 i 125 mm, oraz nie mniejsza niż 70 mm dla większych średnic.

Wewnętrzna powierzchnia kielichów powinna posiadać 5—6 rowków pierścieniowych, zewnętrzna zaś powierzchnia bosych końców rur i kształtek powinna posiadać 8—9 takich rowków.

Długość rur prostych nie powinna przekraczać 1 m.

Grubość ścianek rur kamionkowych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy 100 mm	— 16 mm
" " 150 "	— 18 "
" " 200 "	— 20 "
" " 250 "	— 22 "
" " 300 "	— 25 "

Szczegółowe warunki techniczne rur i kształtek kamionkowych powinny odpowiadać normom Polskiego Komitetu Normalizacyjnego P. N. B. 1500—1507.

Rury i kształtki żeliwne.

§ 86.

Rury i kształtki żeliwne do robót kanalizacyjnych powinny być kielichowe, odlewane z czystego drobnziarnistego surowca, o prawidłowym przekroju kołowym. Odlew powinien być gładki, czysty, bez pęknięć, skaz, pęcherzy i t. p., posmołowany obustronnie lakierem asfaltowym w stanie gorącym.

Grubość ścianek rur żeliwnych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy 50 mm	— 5 mm
" " 70 "	— 5 "
" " 100 "	— 6 "
" " 150 "	— 6 "
" " 200 "	— 6 "

W przypadkach, w których warunki techniczne pozwalają na stosowanie lżejszego typu rur kanalizacyjnych, mogą być używane na przewody pionowe rury o następujących grubościach ścianek:

przy średnicy 50 mm	— 3,5 mm
" " 70 "	— 3,5 "
" " 100 "	— 4,5 "
" " 150 "	— 4,5 "
" " 200 "	— 4,5 "

Postanowienie niniejszego paragrafu obowiązuje do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury ołowiane.

§ 87.

Rury ołowiane stosuje się następujących wymiarów:

wewnętrzna średnica 25 mm	grub. ścianek 3 mm
" " 30 "	" " 3,5 "
" " 40 "	" " 4 "
" " 50 "	" " 4 "

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Wykonywanie urządzeń kanalizacyjnych.

§ 88.

Roboty kanalizacyjne należy wykonywać z jak największą starannością i dokładnością.

Dokładność niwelacji i kierunku przewodów powinna być zapewniona przez użycie celowników.

Rury przy układaniu, należy zwracać kielichem w kierunku przeciwnym do spadku przewodu i unikać w miarę możliwości przycinania ich, stosując odpowiednie króćce i kształtki.

Urządzenia istniejące.

§ 89.

Przy przeróbkach urządzeń istniejących mogą być uwzględnione przejściowo pewne ulgi, a mianowicie mogą pozostać:

- istniejące rury spustowe, żeliwne i ołowiane, jeżeli znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i powietrza i posiadają wymiary nie wiele różniące się od wymiarów przepisowych, może to mieć miejsce nawet wtedy, gdy rury te nie odpowiadają niniejszym przepisom co do swej konstrukcji i średnicy i sposobu przeprowadzania, jako to umocowanie do ścian i t. p., jednakże pozostawione piony spustowe powinny być wyprowadzone ponad dach;
- istniejące przewody podziemne odpływowe żeliwne lub kamionkowe i betonowe, o ile znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i posiadają odpowiednie średnice, spadki i głębokości założenia pod powierzchnią ziemi;
- istniejące klozety wszelkiej konstrukcji, o ile znajdują się w dobrym stanie są zaopatrzone w prawidłowo działające syfony i są należycie spłukiwane wodą;
- zdatne do użytku zlewy kuchenne, unywalnie i wanny, zaopatrzone w zamknięcia wodne, o ile znajdują się w dobrym stanie i są zabezpieczone od zamarzania;
- znajdujące się w stanie zdatnym do użytku wpusty, jeżeli są zaopatrzone w odpowiednie kratki, skrzynki do zatrzymywania osadów i syfonów i jeżeli poziom wody w nich odpowiada warunkom zabezpieczenia od zamarzania.

W każdym jednak razie wszystkie części starej kanalizacji powinny być zastąpione przez nowe przybory przy pierwszej gruntownej zmianie instalacji, skoro tylko okaże się, iż domowe urządzenia kanalizacyjne skutkiem starych przyborów funkcjonują w sposób wadliwy.

III. Taryfa opłat.

§ 90.

Za czynności związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociagowych i kanalizacyjnych i na ich użytkowanie będzie pobierane:

1. za wydanie przez Zarząd Miejski potrzebnych danych sytuacyjnych, wysokościowych i innych:

- a) do projektu domowego urządzenia wodociagowego zł 2
- b) do projektu domowego urządzenia kanalizacyjnego „ 3

2. za rozpatrzenie projektu:

- a) domowego urządzenia wodociagowego od formatu zł 2
- b) domowego urządzenia kanalizacyjnego od formatu „ 3

3. za dozór Zarządu Miejskiego nad wykonaniem budowy:

- a) domowego urządzenia wodociagowego zł 5
- b) domowego urządzenia kanalizacyjnego „ 5

4. za przeprowadzenie rewizji i prób ciśnienia domowego urządzenia wodociagowego:

- a) w budynkach piętrowych zł 20
- b) w budynkach parterowych „ 10

5. za przeprowadzenie każdej ponownej próby ciśnienia „ 10

6. za przeprowadzenie rewizji budowy i szczelności domowego urządzenia kanalizacyjnego:

- w budynkach piętrowych zł 20
- w budynkach parterowych „ 10

§ 91.

Opłata ryczałtowa za wodę użytą na potrzeby domowe oblicza się w stosunku do ilości izb w pomieszczeniach mieszkalnych i w ogóle przeznaczonych na pobyt ludzi, przyjmując miesięczne zużycie wody na każdą izbę w ilości 1.7 m³.

Przy powyższym obliczeniu teoretycznej ilości zużytej wody będzie uważany za izbę każdy lokal o powierzchni co najmniej 10 m². W razie, gdy pomieszczenie składa się wyłącznie

z lokali, z których każdy ma powierzchnię podłogi mniejszą od 10 m², jako też dla pomieszczeń suterynowych i poddasznych przyjmnie się teoretycznie normy zużycia wody o połowę mniejsze.

Lokale o powierzchni powyżej 36 m² uważa się:

- od 36— 60 m² za 2-izbowe
 - „ 61— 90 „ „ 3-izbowe
 - od 91—120 „ za 4-izbowe
 - „ 121—150 „ „ 5-izbowe
- każde dalsze 30 m² powierzchni uważa się za izbę.

Przy obliczeniu opłat ryczałtowych nie bierze się pod uwagę piwnic, szop i tp. lokali, o ile w tychże nie używa się wody, natomiast bierze się pod uwagę stajnie, obory, garaże tudzież suteryny, mieszczące pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi.

Dla pojenia bydła rogatego i koni przyjmuje się zużycie wody w ilości 1 m³ na sztukę miesięcznie.

Za 1 m³ wody zużytej na potrzeby domowe na nieruchomościach połączonych z wodociągiem gminnym i obliczonej według zasad wyżej podanych opłaca się 0.60 zł.

§ 92.

Ryczałtowa opłata za wodę, użytą do czyszczenia przedmiotów służących celom przewozu wynosi:

- a) od każdego powozu, bryczki lub innego pojazdu kwartalnie 1 zł
- b) od rejestrowanego samochodu ciężarowego lub osobowego kwartalnie 3 „

§ 93.

Ryczałtowa opłata na prawo korzystania z wodociągu miejskiego na nieruchomościach, które powinny były być połączone z wodociągiem miejskim, lecz w wyznaczonym terminie nie zostały połączone (patrz § 15) wynosi 0.3 zł od 1 m³ wody.

Należne opłaty wodociagowe oblicza się w/g zasad podanych wyżej w § 91.

§ 94.

Ryczałtowa opłata za wodę ze źródeł ulicznych, pobieraną na potrzeby domowe nieruchomości określonych w § 6 i nieruchomości położonych przy ulicach i placach, na których nie ma wodociągu miejskiego, przy odległości 55 m granicy danej realności od źródła ulicznego wynosi 0.30 zł za 1 m³ wody, a przy odległości większej niż 55 m nie przekraczającej jednak 200 m wynosi 0.15 zł za 1 m³.

Zużycie wody na każdą izbę miesięcznie przyjmuje się w ilości 1.7 m².

Obowiązek uiszczenia opłat za wodę pobraną w myśl niniejszego paragrafu ciąży na właścicielach nieruchomości.

§ 95.

Za wodę ze źródeł ulicznych znajdujących się na placach targowych Zarząd Miejski ma prawo wprowadzenia poboru opłat w wysokości 2 gr od wiadra 10-litrowego. Od opłat tych wolni są mieszkańcy uiszczający opłaty wodociągowe w myśl §§ 91, 92, 93 i 94.

§ 96.

Zarząd Miejski ma prawo wstawienia wodomierza w każdym domu i pobierania opłat według wskazań tegoż wodomierza po uprzednim jednomiesięcznym powiadomieniu właściciela.

§ 97.

Przy pobieraniu opłat w/g wskazań wodomierzy pobiera się za 1 m³ wody 0.60 zł.

§ 98.

Za wodę użytą na cele przemysłowe, na cele ogrodnictwa, na potrzeby rolne, dla bydła domowego i tp. pobiera się przy użyciu kwartalnym:

	do	500 m ³	za 1 m ³	. 0.45 zł
od 501 m ³	"	1000 "	1 "	. 0.40 "
" 1001 "	"	5000 "	1 "	. 0.35 "
" 5001 "	"	10000 "	1 "	. 0.30 "
" 10001 "	"	25000 "	1 "	. 0.25 "
" 25001 "	"	50000 "	1 "	. 0.20 "
" 50001 "	"	100000 "	1 "	. 0.18 "
	powyżej	100000 "	1 "	. 0.15 "

W tym wypadku, gdy właściciel realności nie zgodzi się na instalację osobnego wodomierza uiszczenie opłat za korzystanie z wodomierza w tym celu zainstalowanego, opłata za wodę użytą na cele wymienione w niniejszym paragrafie wynosić będzie 0.60 zł za 1 m³.

§ 99.

Za wodę użytą w/g wskazań wodomierza przez urzędy państwowe i komunalne oraz w budynkach użyteczności publicznej, jak szkoły, szpitale i tp. pobiera się za 1 m³ opłatę o 25% niższą od ogólnie stosowanej.

§ 100.

Za wodę użytą na cele budownictwa pobiera się od 1 m² zabudowanej powierzchni:
 przy parterowych budynkach 0.16 zł
 „ jednopiętrowych budynkach . . . 0.24 „
 „ każdym dalszym piętrze podwyższa się o 0.04 zł od 1 m² zabudowanej powierzchni.

§ 101.

Za wodę użytą do gaszenia pożarów opłaty nie pobiera się.

§ 102.

Przy zastosowaniu opłat za wodę w/g wskazań wodomierzy, wynajmowanych odbiorcom wody, będą pobierane następujące opłaty:

1. za korzystanie z wodomierzy miesięcznie:

a)	za wodomierz o średn. dopł. 13 mm	zł 1.20
b)	" " " " " 20 " "	1.50
c)	" " " " " 26 " "	1.80
d)	" " " " " 30 " "	2.00
e)	" " " " " 40 " "	4.00
f)	" " " " " 50 " "	12.00,

2. za sprawdzenie wodomierza na żądanie zainteresowanych w razie, gdy błędy wodomierza nie przekraczają norm, ustalonych przez Główny Urząd Miar 5 zł,

3. za naprawę uszkodzeń wodomierza, wywołanych z winy odbiorcy wody, rzeczywiste koszty naprawy z dodatkiem 20 % na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej,

4. za odczytanie wodomierza w wypadkach, przewidzianych w § 17 ustęp 5-ty 2 zł.

§ 103.

Za korzystanie względnie za prawo korzystania z kanalizacji miejskiej w celu odprowadzania wód ściekowych z nieruchomości, uiszcza się opłatę w wysokości 30% opłaty za wodę.

§ 104.

Za roboty, wykonywane przez Zarząd Miejski na koszt właścicieli nieruchomości, pobiera się następujące opłaty:

1. za połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim będzie pobierana opłata od każdego metra połączenia, obliczona w/g rzeczywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem 15 procentów na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej z tym jednak, że opłata za połączenia od granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą długość tego połączenia niż połowa szerokości odnośnej ulicy, a w każdym bądź razie nie większą od 10 metrów,

2. za połączenia domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałem ulicznym będzie pobierana opłata od każdego metra połączenia, obliczona w/g rzeczywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem 15 procentów na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej z tym

jednak, że opłata za połączenia od granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą długość tego połączenia niż połowa szerokości odnośnej ulicy, a w każdym bądź razie nie większą od 10 m,

3. za naprawę uszkodzonych urządzeń kanalizacyjnych miejskich, spowodowaną wadliwym działaniem urządzeń domowych — rzeczywiste kosztu roboty z dodatkiem 15 procentów na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej,

4. za wykonanie przez Zarząd Miejski domowych urządzeń wodociagowych na koszt właściciela nieruchomości, — rzeczywiste kosztu roboty z dodatkiem 15 procentów na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej,

5. za wykonanie przez Zarząd Miejski domowej kanalizacji na koszt właściciela nieruchomości, — rzeczywiste kosztu roboty, dozoru i administracji miejskiej,

6. za wykonanie przez Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości zdrojów wodociagowych — rzeczywiste kosztu roboty z dodatkiem 15 procentów na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

IV. Wejście w życie przepisów.

§ 105.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 14 dni od daty ogłoszenia ich w Stanisławowskim Dzienniku Wojewódzkim.

§ 106.

Z dniem wejścia w życie niniejszych przepisów tracą moc obowiązującą przepisy dotychczasowe.

Za Ministra
WŁ. KORSAK

Podsekretarz Stanu.

Poz. 2.

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody Stanisławowskiego

z dnia 31 grudnia 1938 r.

w sprawie ustalenia na rok 1939 stawek wynagrodzenia za dostarczone środki przewozowe na rzecz wojska w czasie pokoju.

Na podstawie art. 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 listopada 1927 r. o obowiązku dostarczania środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. nr 102, poz. 883), ustalam w porozumieniu z Do-

wódcą Okręgu Korpusu nr VI we Lwowie i Dyrektorem Izby Skarbowej w Stanisławowie dla środków przewozowych, dostarczonych przez ludność na rzecz wojska w czasie pokoju, następujące stawki wynagrodzenia obowiązujące na obszarze całego Województwa Stanisławowskiego:

A) Stawki wynagrodzenia za dostarczone wozy z zaprzęgiem, konie z uprzężą wraz z obsługą (woźnicą), oraz konie pod wierzch:

1) wozy dwukonne z zaprzęgiem:

do 6 godzin	3 zł
do 12 "	4 "
do 24 "	7 "
do 36 "	10 "

2) wóz jednokonnny z zaprzęgiem:

do 6 godzin	2 zł
do 12 "	3 "
do 24 "	6 "
do 36 "	8 "

3) para koni z uprzężą:

do 6 godzin	2 zł
do 12 "	3 "
do 24 "	5 "
do 36 "	8 "

4) jeden koń z uprzężą:

do 6 godzin	1:50 zł
do 12 "	2:50 "
do 24 "	4:00 "
do 36 "	5:00 "

5) jeden koń wierzchowy z rzędem użyty:

do 6 godzin	1:50 zł
do 12 "	2:50 "
do 24 "	4:00 "
do 36 "	5:00 "

W okresie intensywnych robót rolnych, t. j. w czasie od 15 kwietnia do 15 maja, od 15 lipca do 15 sierpnia i od 15 września do 31 października zwiększa się powyższe stawki o 250/o.

Wymienione środki przewozowe z wyjątkiem koni pod wierzch, mają być dostarczone z obsługą (woźnicą).

Koszty wyżywienia koni i obsługi (woźnicy) pokrywa dostarczający środki przewozowe.

W razie korzystania z wyżywienia wojskowego koni i obsługi potrąca się z powyższych stawek równowartość pieniężną w wysokości ustalonego przez władze wojskowe ryczałtu na wyżywienie koni i ludzi.

Czas użycia środka przewozowego ponad 6 godzin liczy się za pół doby, czas użycia ponad 12 godzin liczy się za całą dobę, zaś czas użycia ponad 24 godzin liczy się za półtora doby.

Czas użycia środków przewozowych liczy

się od chwili pobrania ich z miejsca stałego postoju do chwili powrotu do tegoż miejsca, przy czym czas zużyty do stawienia się na wyznaczone miejsce i powrotu do miejsca stałego postoju należy obliczać przyjmując za podstawę szybkość poruszania się 7 km na godzinę.

B) Wynagrodzenie za dostarczone środki przewozowe mechaniczne wraz z obsługą i materiałami pędnymi:

Środek lokomocji	Wynagrodzenie stałe (za czas)	Wynagrodzenie za ilość przybytych kilometrów
Samochód 4-ro osobowy	do 6 godz. 2 50 zł " 12 " 5 00 " " 24 " 7 50 " " 36 " 10 00 "	30 gr za 1 km
Samochód 6-cio osobowy	j. w.	40 gr za 1 km
Samochód ciężarowy do 3 ton	j. w.	45 gr za 1 km
Samochód ciężarowy ponad 3 ton	j. w.	55 gr za 1 km
Autobusy do 15 osób	j. w.	60 gr za 1 km
Autobusy ponad 15 osób	j. w.	65 gr za 1 km
Motocykl z przyczepką	j. w.	15 gr za 1 km
Motocykl bez przyczepki	j. w.	10 gr za 1 km

Za użycie roweru: do 6 godzin 0.50 zł
do 12 " 0.75 "
do 24 " 1.50 "
do 36 " 2.00 "

Wynagrodzenie za czas oraz ilość przebytych kilometrów oblicza się od chwili pobrania pojazdu mechanicznego aż do chwili powrotu do stałego miejsca postoju.

C) Wynagrodzenie za środki przewozowe wodne:

1. Przewóz linowy (promy):

- a) pojedynczych osób do 10 włącznie . 2 gr
- b) w grupach ponad 10 osób od każdej osoby 1 gr
- c) furmanki wojskowe od sztuki 10 gr
- d) konie od sztuki 5 gr
- e) samochody osobowe, ciężarowe lub autobusy 40 gr

- f) motocykle z przyczepką lub bez niej . 10 gr
- g) towar luzem, za każde 100 kg . . . 2 gr

2. Użycie promu wyłącznie do celów wojskowych:

- a) za całą dobę 20 zł
- b) za 12 godzin w porze dziennej . 8 "
- c) za 12 " " nocnej . . 12 "
- d) za 6 " " dziennej . 4 "
- e) za 16 " " nocnej . . 6 "

Za porę nocną uważa się czas od godziny 18-tej do godziny 6-tej.

3. Użycie łodzi:

- łódź bez obsługi za dobę 50 gr
- łódź z obsługą za dobę 2 zł 50 "
- łódź obsługą za 12 godzin 1 " 50 "

Przewóz łodzią od osoby — 3 grosze.

U w a g a: Użycie łodzi w czasie poniżej 12 godzin liczy się za pół doby, zaś w czasie powyżej 12 godzin za całą dobę.

D) Wynagrodzenie za dostarczanie samolotów:

Stawki za dostarczenie samolotu obejmują:

1. koszty użycia samolotu i materiałów pędnych (koszty techniczne obliczone są według czasu lotu);

2. wynagrodzenie załogi samolotu:

ad 1. koszty techniczne za 1 godzinę lotu oblicza się według wzoru $0,3a + 0,004b + 0,004c = x$ zł, przy czym:

- a) oznacza moc silnika w K. M.,
- b) oznacza cenę samolotu nowego seryjnego;
- c) oznacza cenę silnika nowego seryjnego,

ad 2. załoga samolotu pobiera:

- a) diety,
- b) dodatek lotniczy,

ad a) diety wynoszą dla każdego członka załogi a 8 zł za dobę, przy czym za czas poniżej 12 godzin należy się połowa diety,

ad b) dodatek lotniczy wynosi za jedną godzinę lotu dla pilota 5 zł, a dla mechanika 3 zł.

Przy lotach nocnych dodatek lotniczy podwyższa się o 50%.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Stanisławowskim Dzienniku Wojewódzkim, z którym to dniem traci moc obowiązującą rozporządzenie w przedmiotowej sprawie, ogłoszone w Stanisławowskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 10 stycznia 1938 r. nr 1, poz. 2.

Wojewoda:

wz.

Dr Seydlitz

Wicewojewoda.

Poz. 3.

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody Stanisławowskiego

z dnia 14 stycznia 1939 r.

o utworzeniu gromady „Wola Kaniowska“.

Na podstawie art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. nr 35, poz. 294) tudzież na zasadzie art. 57/1 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz admini-

stracji ogólnej (obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z 25 sierpnia 1936 r. Dz. U. R. P. nr 80, poz. 555 w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporz. Prezydenta Rzeczypospolitej o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej zarządzam — zmieniając rozporządzenie Wojewody Stanisławowskiego z dnia 8 września 1934 r. o podziale obszaru gmin wiejskich w powiecie stanisławowskim na gromady (Stanisławowski Wojewódzki nr 22, poz. 69) co następuje:

§ 1.

z gromady Zagwóźdź gminy Pasieczna powiatu stanisławowskiego wydzielam parcele gruntowe nr 3803/8, 3803/9, 3803/10, 3803/11, 3802, 3801/1, 3801/2, 3801/3, 3801/4, 3800/1, 3800/2, 3794/1, 3794/2, 3794/3, 3795/1, 3795/2, 3795/3, 3793, 3791/1, 3791/2, 3791/3, 3792/1, 3792/2, 3788/1, 3788/2, 3788/3, 3788/4, 3788/5, 3787/1, 3787/2, 3787/3, 3796/1, 3796/2, 3796/3, 3797, 3798, 3799, 3773/3, 3773/4, 3811/1, 3808, 3811/2, 3670, 3671, 3672/1, 3669, 3668, 3666, 3663, 3659, 3660, 3658, 3657, 3656, 3654, 3655, pbud. 220, 221, 222, 3727/1, 3728/3, 3728/2, 3728/4, 3729/5, 3729/4, 3729/3, 3729/1, 3729/2, 3780/3, 3780/2, 3780/1, 3785/1, 3785/2, 3786/2, 3786/1, 3789/1, 3789/2, 3789/3, 3771/1, 3771/2, 3771/3, 3771/4, 3771/5, 3771/6, 3771/7, 3771/8, 3770, 3769, 3773/29, 3773/28, 4034, 4035/1, 4035/2, 4035/3, 4035/4, 4035/5, 3773/13, 3773/14, 3773/15, 3773/16, 3773/17, 3773/1, 3773/5, 3773/6, 3773/7, 3773/8, 3773/9, 3773/10, 3773/11, 3773/12, 3773/31, 3773/2, 3772, 3773/18, 3773/19, 3773/20, 3773/22, 3773/24, 3763/27, 3773/21, 3773/23, 3773/25, 3773/26, 3768/2, 3768/3, 3768/1, 3767/3, 3766/1, 3767/2, 3766/2, 3767/1, 3764/1, 3764/3, 3764/2, pbud. 223, 3774/6, 3774/5, 3774/4, 3774/3, 3774/2, 3774/1, 3730/3, pbud. 351, 3730/1, 3730/2, 3731/2, 3731/1, 3763/2, 3763/4, 3763/1, 3763/3, 3763/5, 3763/6, 3763/7, 3732, 3735, 3736/1, 3736/2, 3762/1, 3762/2, 3762/3, 3761, 3760/1, 3760/2, 3740, 3741, 3759/1, 3759/2, 3759/3, 3759/4, 3759/5, 3759/6, 3758/2, 3757/1, 3756/3, 3758/1, 3757/2, 3756/2, 3756/1, 3755/4, 3755/8, 3755/10, 3755/11, 3755/12, 3749/2, 3749/1, 3755/5, 3755/6, 3755/7, 3755/8, 3755/3, 3755/2, 3755/1, 3754/1, 3754/2, 3754/3, 3754/5, 3754/4, 3753, 3752, 4033, 1920, 3996/2, 3996/1, 3750, 1844, 1843, 1841, 1840, 1839, 1838, 1837, 1914, 1912, 1911, 1910, 1908, 1906, 1899, 1904/1, 1904/2, 1903, 1902, 1901, 3999 i ustanawiam z wydzielonych niniejszym rozporządzeniem parcel

gruntowych nową odrębną gromadę pod nazwą „Wola Kaniowska“ wchodzącą w skład gminy Pasieczna powiatu stanisławowskiego.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 stycznia 1939 r.

Wojewoda :

wz.

Dr SEYDLITZ

Wicewojewoda.

Poz. 4.

OBWIESZCZENIE

Wojewody Stanisławowskiego

z dnia 12 stycznia 1939 r.

o sprostowaniu błędów w rozporządzeniu Wojewody Stanisławowskiego z dnia 5 września 1934 r. o podziale obszaru gmin wiejskich w powiecie żydaczowskim na gromady.

Na podstawie § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r. w sprawie dzienników wojewódzkich (Dz. U. R. P. nr 72, poz. 648) prostuję w rozporządzeniu Wojewody Stanisławowskiego z dnia 5 września 1934 r. o podziale obszaru gmin wiejskich w powiecie żydaczowskim na gromady, ogłoszonym w Stanisławowskim Dzienniku Wojewódzkim nr 21 poz. 67 następujące omyłki:

W § 1 pkt 5e) po słowach „gromady Zuzanówka ust. 5 lit r“ wstawia się nadto pb. 60 1, 60/2, 61, pgr. 718, 719, 787/1, 787/2, 787/3, 852/2, 854/14, 848/1, 948/3, 855/2, 855/7, 1287/1, 1287/2, 1293 oraz pozostałe enklawy o małej powierzchni znajdujące się wewnątrz gromady Zuzanówka jak pgr. 759, 760, 763, 766, 768 o łącznym obszarze 1 ha 85 a 12 m², pgr. 798/1, 799/1, 799/2, 799/3, 800/1, 800/2, 800/3, 801/1, 801/2, 801/3, 803/1, 803/2, 803/3 o obszarze 2 ha 48 a 73 m².

W § 1 pkt. 5j) po słowach „gromady Zuzanówka ust. 5 lit. r“ wstawia się nadto prb. 262, 265, 266 i 340 oraz pgr. 3413/1, 3412/2, 3433/4, 3408/1 i 3408/3.

W § 1 pkt. 5r) prostuje się jako mylnie podane: pgr. 721/6 na 821/6, pgr. 726/8 na 826/8, pgr. 1020/5, 1020/8, 1020/9, 1020/10, 1020/11, 1020/12, 1020/13, 1020/14 i 1020/15 na pgr. 1205/8, 1205/9, 1205/10, 1205/11, 1205/12, 1205/13, 1205/14, 1205/15, pgr. 1192/1 na pgr. 1292/1. Równocześnie skreśla się jako mylnie

wpisane w powyższym § i ustępie pgr. 849/3, 852/9, 884/1 i 754/7.

W § 1 pkt. 5r) przy gminie katastralnej Monasterzec prostuje się pgr. 3308/2 na 3408/2, pgr. 3398/3 na 3398/2, pgr. 1428/1 na 3428/1, pgr. 1428/2 na 3428/2 oraz pgr. 1433/1 na 3433/1.

Wojewoda :

wz.

Dr SEYDLITZ

Wicewojewoda.

Poz. 5.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu dekretu mierniczego przysięgłego.

Edward Konopka, mierniczy przysięgły w Horodence, zmarł dnia 17 listopada 1938 r. Wydany dekret mierniczego przys. dnia 25 lutego 1927 r. L. A. D. 57—54/27 przez Urząd Wojewódzki Stanisławowski unieważnia się.

Poz. 6.

KOMUNIKAT

LWOWSKIEJ IZBY ROLNICZEJ WE LWOWIE

z dnia 1 grudnia 1938 r.

o uznaniu chlewni zarodowych.

Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. nr 40 ex 1934) oraz na mocy § 22 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 4 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. nr 38, poz. 291) Lwowska Izba Rolnicza podaje do publicznej wiadomości, że:

- I. Niżej wyszczególnieni właściciele, których chlewnie zostały w roku **1937/38** uznane za „zarodowe“ są uprawnieni do korzystania z tego tytułu również w roku **1938/39**:
1. Bohdan Stanisław (dawniej Karol Szaroch) Połonice, p. i st. kol. Zadzówce
2. Domański Feliks, Ubinie, p. i st. kol. Zadzówce
3. Jaruzelska Janina, Kaczanówka, p. i st. kol. Podwołoczyska
4. Kapituła metropol. rzym. kat. Pikułowice, p. i st. kol. Barszczowice
5. Krzysztofowicz Jan, Artasów, p. i st. kol. Kulików-Mieźwica
6. Pajczkowski - Niedźwiecki, Wańkowice, p. i st. kol. Koniuszki Siemianowskie
7. Prekova Róża, Łuka, p. i st. kol. Bukaczowce

8. Tarnowski Artur, Wielowieś-Dzików, p. i st. kol. Tarnobrzeg
9. Zarząd Dóbr Konty Ożydów, p. i st. kol. loco.
- II. Niżej wyszczególnieni właściciele chlewni, którzy zgłosili się do Izby Rolniczej o uznanie ich hodowli trzody chlewnej za zarodową, zostali uprawnieni do używania na określenie swych chlewni nazwy „zarodowe” na rok **1938/39**:
 1. Bortnik Stanisław, Horodnica - Zącisze, p. i st. kol. Skałat
 2. Rudrof Franciszek, Romaszówka, p. i st. kol. Dżuryn
 3. Kozłowski Stanisław, Ochrymowce, p. i st. Zbaraż
- III. Niżej wyszczególnionym właścicielom chlewni, którym w roku 1937/38 nadano uprawnienie do używania na oznaczenie ich chlewni nazwy „zarodowa”, na rok **1938/39** uprawnienie to **cofnięto**:
 1. Ska Brody, Koniuszków, p. i st. kol. Brody

2. Łosiowa Zofia, Torskie, p. i st. kol. Torskie-Chartanowce
3. Pawlikowski Henryk, Nikłowice, p. i st. kol. Sądowa Wisznia (z powodu padnięcia sztuk zarodowych na pomór).

DYREKTOR:

Inż. MIECZYŚLAW FAŁDZIŃSKI

Poz. 7.**KOMUNIKATY POCZTOWE.****I.**

W agencji pocztowej Stawczany pow. Gródek Jagielloński zaprowadzono służbę telefoniczną i telegraficzną w ograniczonych godzinach dziennych „L”.

II.

W urzędzie pocztowo-telokom. Ruda Łańcucka pow. Łańcut zaprowadzono całodzienną służbę telefoniczną i telegraficzną „C” zamiast dotychczasowej służby w ograniczonych godzinach dziennych „L”.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.**KONKURS****Zarząd Miejski w Peczeniżynie****rozpisuje KONKURS**

na stanowisko akuszerki miejskiej z placą miesięczną w kwocie 30 zł.

Podania należy wносить najdalej do dnia 31 stycznia 1939 r. do których należy dołączyć metrykę urodzenia na dowód nieprzekrozonego 40-go roku życia, świadectwo obywatelstwa, świadectwo moralności, świadectwo ukończenia szkoły położniczej uprawniające do samoistnego wykonywania zawodu akuszerskiego, świadectwo odbytej praktyki w tym zawodzie oraz własnoręcznie napisany życiorys.

Unieważnienia dokumentów.

Zgubiono we Francji paszport, książeczkę wojskową i zaświadczenie mob. wydane na nazwisko Józefa Markiewicza, s. Mikołaja, ur. 1905 r., zamieszkałego w Jasienowie Polnym, pow. Horodenka.

Zgubiono legitymację szkolną wydaną przez Państwowe Gimnazjum Żeńskie w Stanisławowie

na nazwisko Heleny Jaskułowskiej, zamieszkałej w Ołtynii.

Zgubiono legitymację emerytalną wydaną przez Izbę Skarbową we Lwowie na nazwisko Jana Sobolewskiego zamieszkałego w Stanisławowie.

Zgubiono dowód osobisty nr D/S/36 wydany przez Zarząd gminny w Wojniłowie na nazwisko Katarzyny Sawczuk, c. Stefana i Jewdokii, ur. 1910 zamieszkałej w Dubowicy.

Zgubiono dowód tożsamości nr I—1/36 wydany przez Starostwo Pow. w Stanisławowie na nazwisko Pawła Czuhaja v. Kisila, s. Temofija i Kseni ur. 1880 r., zamieszkałego w Kołomyi Jagiellońska 48.

Zgubiono dowód osobisty nr 21834345 Seria B, wydany przez Zarząd gminy w Kosmaczu na nazwisko Dmytra Roszkaniuka zamieszkałego w Kosmaczu.

Zgubiono dowód osobisty wydany przez b. Urząd gminy w Ceniowie na nazwisko Mi-

chała Kuzany, s. Wasyla, ur. 1911 r. zamieszkałego w Ceniawie, p. Roźniatów.

Zgubiono książeczkę wkładową nr 370 wydaną przez Komunalną Kasę Oszczędności na nazwisko Borucha Schönfelda, s. Mendla, zamieszkałego w Kosowie Hucul.

Zgubiono legitymację ubezpieczeniową nr 1873314 wydaną przez Ubezpieczalnię Społeczną w Stryju na nazwisko inż. Salomona Grossmana zamieszkałego w Skolem.

Zgubiono legitymację ubezpieczeniową nr 8956551 wydaną przez Ubezpieczalnię Społeczną w Stryju na nazwisko Juliana Grabowskiego zamieszkałego w Hołyniu.

Zgubiono zaświadczenie komisji poborowej wydane na nazwisko Arona Leiba Zoblera f. Klingera, s. Gerschona i Blimy, ur. 1902 r., zam. w Stanisławowie, ul. Gołuchowskiego 9.

Zgubiono zaświadczenie wojskowe wydane na nazwisko Ludwika Petrusa, s. Jana i Heleny, ur. 1914 r., zamieszkałego w Nadwórnej.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Wasyla Nemisza, s. Grzegorza i Melanii, ur. 1896 r., zamieszkałego w Czerniatynie.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Mikołaja Kozinčuka, s. Andrzeja i Marii, zamieszkałego w Czerniejowie.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Wasyla Berezy, s. Iwane i Chemy, ur. 1896 r., zamieszkałego w Diczkach.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Bazylego Sołtysa, s. Dionizego i Katarzyny, ur. 1911 r., zamieszkałego w Dytiatynie.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Ignacego Freilicha, s. Cudyka i Małki, ur. 1896 r., zamieszkałego w Spasie k. Doliny.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Mikołaja Pausza, s. Andrzeja i Anny, ur. 1914 r., zamieszkałego w Obłaznicy, gmina Ruda.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Włodzimierza Jana Wolańskiego,

s. Jana i Heleny, ur. 1905 r., zamieszkałego w Kosowie Huculskim.

Zgubiono książeczkę wojskową nr 452 wydaną na nazwisko Ozjasza Dortorta v. Weissa, ur. 1896 r., zamieszkałego w Stryju, ul. Lwowska 82.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Abrahama Austera f. Grüna, s. Jakła i Małki, ur. 1892 r., zamieszkałego w Stanisławowie, ul. Batorego 29.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Bazylego Kwartiuksa, s. Jana, ur. 1886, zamieszkałego w Załuczu n. Prutem, gmina Matyjowce.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Kazimierza Ignacego Onyszkiewicza, s. Michała i Antoniny, ur. 1910 r., zamieszkałego w Kałuszu, ul. Górnicza.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Jakuba Markusa Maltera, s. Izaka i Perli, ur. 1910 r., zamieszkałego w Kałuszu, ul. Głowackiego 81.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Józefa Messa, ur. 1899 r., zamieszkałego w Kopankach, pow. Kałusz.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Izaka Schustera, s. Herscha i Tauby, ur. 1910 r., zamieszkałego w Stanisławowie, ul. Brzegowa 11.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Władysława Tuzinkiewicza, s. Antoniego i Marii, ur. 1888 r., zamieszkałego w Stanisławowie, ul. Przejazdowa 7.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Teodora Borysiewicza, s. Jana i Eufrozyny, ur. 1906 r., zamieszkałego w Słobódce, gm. Wojniłów.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Fedora Petryczuka, s. Michała i Anny, ur. 1902 r., zamieszkałego w Sokołowie.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Nykoły Ostapowego, s. Michała

i Anny, ur. 1904 r., zamieszkałego w Mykietynicach.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Wasyla Olijnyka, s. Dmytra i Marii, ur. 1913 r., zamieszkałego w Kamiennej.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Michała Kurtianyka, s. Jakiema i Katarzyny, ur. 1893 r., zamieszkałego w Grabowcu, gm. Starunia.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Wasyla Beniuka, s. Jurka i Kata-

rzyny, ur. 1903 r., zamieszkałego w Mołotkowie, gm. Starunia.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Stefana Hołowczuka, s. Wasyla i Ołeny, ur. 1889 r., zamieszkałego w Hwoździe gm. Starunia.

Zgubiono dowód tożsamości konia wydany na nazwisko Heinrich Schörrer, zamieszkały w Baginsbergu, pow. Kołomyja.

Zgubiono dowód tożsamości konia Seria „B” Nr 574230 wydany na nazwisko Władysława Wołaka, zamieszkałego w Kołomyi, Ubocz 5.

Adres Redakcji i Admin.: Wydział Ogólny Urzędu Wojew. w Stanisławowie — Tel. Nr. 172.

Cena prenumeraty rocznie 22 zł. — kwartalnie 5 zł 50 gr. — Cena egzempl. pojedynczego 2 zł 75 gr.

Oplata za wiersz pisma jednoszpaltowego lub jego miejsce wynosi 40 groszy, za całą szpaltę 30 złotych, za stronę 60 złotych. Należytość za prenumeratę i ogłoszenia należy uiszczać przez POCZT. KASĘ OSZCZ. na konto Nr. 503.636

Z drukarni i litografji St. Chowańca w Stanisławowie.